

امردخانه لواط خانه شیعه صفوی

دگرباشی پرشی از تاریخ ایران

همجنس گرایی زن و مرد دیرینه ای در درازای تاریخ بشریت دارد. اگرچه مستندات محکمی در مورد همجنس گرایی در تاریخ پیشاباستان در دست نیست. لیکن اگر کمی تاریخ را کنکاش نماییم، درک وجود گرایش به همجنس در کلیه جوامع دشوار نیست.

تاریخ ایران نیز از این امر مستثنا نبوده و از زمان اختراع خط، مستندات آن در تاریخ ثبت شده. امپروکوس فیلسوف سده دوم و سوم رومی اظهار می دارد؛ «قوانین ایرانیان در برابر رفتار همجنس‌گرایانه مدارا بود. مردان در آمیزش با مردان افراط می کردند». خرید مردان اخته در دوره هخامنشیان باب بود. پارسیان سالانه ۵۰۰ پسر اخته از بابل وارد می کردند. پدوفیلی یا پسر بازی نیز از قدیم در ایران باب بود.

برخی معتقدند همجنس گرایی مختص جوامعی خاص بوده و در همه جوامع شایع نبوده. هرودوت تاریخ نگار یونانی برآنست: «پارسیان پسر بازی را از یونانیان یاد گرفتند». پلوتارک برعکس هرودت می گوید: «ایرانیان مدت‌ها پیش از تماس با فرهنگ‌های دیگر از پسران خواجه برای لذایذ جنسی استفاده می‌کردند». همین دو نظریه کافی است که بدانیم میل به همجنس یک گرایش غریزی- فطری بوده و حتی برخی آنرا به عامل ژنتیکی ربط می دهند.

باینحال همجنس گرایی در ایران پیشینه پر فراز و نشیبی دارد. اگر فطرتا امر رایجی بوده. اما ادیان و مذاهب داخلی بزرگترین بازدارنده گرایش به همجنس بوده اند. شاید زرتشت نخستین دین مخالف با همجنس گرایی بوده. در دوره ساسانی لواط یکی از گناهان تلقی می‌شد.

علیرغم مخالفت اسلام با این گرایش، در ایران پس‌اسلام در مکان‌های زیادی همچون دیرها، کاروانسراها، حمام‌ها و پادگان‌های نظامی برخوردی با لواط صورت نمی‌گرفت و کاملاً مجاز بود. رابطه لواط در دوران صفویان به رسمیت شناخته می‌شد. چنانکه حتی در بین برخی شاهان صفوی و نیز بسیاری از امرای مملوکی چنین علاقه‌مندی مشاهده شده‌است. رابطه آنان در حدی بود که یار همجنس آنان همیشه در کنارشان حضور داشته و اطرافیان او را به این امر می‌شناختند. دولت نه تنها مانع فعالیت آنها نمی‌شده بلکه از آنها مالیات هم دریافت می کرده است (سیروس شمیسا).

شاردن در سفرنامه خود، یکی از علل کمبود جمعیت ایران در دوره صفویه را همجنس‌گرایی ذکر کرده. او همچنین می گوید: «من در تبریز و ایروان قهومخانه‌های بزرگی دیدم که پر از پسرانی بود که خویشتن را بمانند زنان روسپی عرضه می‌داشتند».

در ایران و بیشتر جهان اسلام به خصوص در مورد مردان، تا زمانی که مردان روابط جنسی با همسران و وظایف زناشویی خود را ایفا می‌نمودند جامعه اعتنایی در قبال سایر روابط جنسی آنها نداشت. این

روابط به صورت‌های مختلف مانند روابط با «امرد» (پسر جوان که خط سبیلش پرپشت نشده باشد)، «آدم داری» (نگه داشتن مردان جوانتر در خانه به عنوان مونس) از فرم‌های اینگونه روابط با جنس موافق بود (افسانه نجم آبادی) .

احمد علینقی

۱۴۰۲